

udtalte det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) i en Replik til mit Partis Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), nogle Ord, som jeg gerne vil have Lov til at citere efter Rigsdagstidenden. Det ærede Medlem fra Fredericia udtalte sig saaledes: „Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) talte om, at han sympatiserede med en glidende Skala. Jeg kunde have ønsket, at der blev udbetalt mest til de lavest lønnede og mindre til de højere lønnede; men naar det ærede Medlem siger, at han sympatiserer hermed, viser det, at han ikke en Gang har Forbindelse med sine egne Partifæller. Jeg erindrer nemlig fra Udvalgsbehandlingen for to Aar siden, da vi havde lange Forhandlinger om dette Spørgsmaal, at der fra socialdemokratisk Side blev gjort de største Anstrengelser for, at de lavere lønnede kunde faa store Tillæg og de højere lønnede smaa, men da varetog det konservative Folkeparti de store Lønningers Interesser og interesserede sig ikke i mindste Maade for de lavest lønnede“. Saaledes udtalte det ærede Medlem sig, og da jeg i 1915 for det første var Ordfører for mit Parti ved Behandlingen af Forslaget om Dyrtidshjælp og dernæst var Medlem af det Udvalg, som blev nedsat for at overveje Lovforslaget, vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger til denne Udtalelse af det ærede Medlem fra Fredericia. Den er efter min Mening noget af det dristigste, der er blevet fremsat i denne Sal, thi det ærede Medlems Udtalelse er i fuldstændig Modstrid med de foreliggende Kendsgerninger. Jeg kunde i denne Forbindelse blot indskrænke mig til at henvise til de Forhandlinger, der fandt Sted her i Tinget angaaende Dyrtidstillægget for 1915; thi disse Forhandlinger beviser uomstødeligt, at det ærede Medlem har fuldstændig Uret. Og hvad Forhandlingen i Udvalget angaar, vil jeg ganske roligt appellere til de ærede Medlemmer, der er til Stede her i Salen, og som var Medlemmer af det paagældende Udvalg i 1915, og spørge dem, om de da havde det Indtryk, som det ærede Medlem fra Fredericia har, at min Opgave i dette Udvalg udelukkende havde bestaaet i at hjælpe de højere Lønninger til endnu mere, medens jeg derimod ganske havde svigtet de lavere Lønninger. Jeg drister mig til at paastaa, at det er fuldstændig urigtigt, og det er efter min Mening mindre loyalt af det ærede Medlem fra Fredericia at fremsætte en saadan Udtalelse. Hvis han har den mindste Erindring om, hvad der foregik i

1915, maa han dog være klar over og meget hurtigt erkende, at jeg ikke paa noget Punkt svigtede de Herrer Socialdemokrater i Udvalget med Hensyn til deres Bestræbelser at skaffe de lavest lønnede Tjenestemænd den største Hjælp. Jeg fulgte dem paa ethvert Punkt, og den Forbrydelse, jeg gjorde mig skyldig i, var den, at jeg i Udvalget gjorde alt, hvad der stod i min Magt, for, at den Indtægtsgrænse, Finansministeren havde sat for Retten til Dyrtidstillæg, nemlig 2,700 Kr., ikke blev sat ned. Det lykkedes imidlertid den Gang Udvalgets Flertal at faa den sat ned til 2,150 Kr., en Foranstaltning, der medførte, at de ca. $3\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som Dyrtidsforslagets Gennemførelse vilde have kostet, blev reduceret til $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. I dette Reduceringsarbejde havde jeg ingen Del, og hvis det skulde være en Forseelse fra min Side, at jeg støttede Finansministeren med Hensyn til at gøre, hvad der stod i min Magt for at holde Grænsen oppe ved de 2,700 Kr., og hvis det ærede Medlem vil sige, at jeg har varetaget de højere lønnedes Sag, kan jeg for mit Vedkommende ikke erkende, at Lønninger, der ligger under 2,700 Kr., kan kaldes høje. Det er efter min Mening smaa Lønninger, og naar man gør sit til, at disse Lønninger ogsaa kan faa et Dyrtidstillæg, og naar man for øvrigt gør, hvad der staar i ens Magt for at hjælpe de lavest lønnede — og det gjorde jeg —, saa er denne Udtalelse af det ærede Medlem fra Fredericia slet ikke paa sin Plads, og den er mindre loyal overfor det konservative Folkeparti.

Dette er altsaa det, der er sandt, og jeg har derfor haft noget vanskeligt ved at forstaa, hvad der kan have været det ærede Medlems Hensigt med her i Salen at fremsætte et saa ganske uberettiget og uvederhæftigt Angreb paa mig og min Stilling til de lavest lønnede Statsfunktionærer. Men under den Finanslovdebat, som vi nu staar ved Afslutningen af, er jeg blevet noget mere klar herover, og Forklaringen er da den, at vi nu med stærke Skridt nærmer os en kommende Valgdag, og saa gælder det — den Opfattelse har jeg faaet — for det ærede Medlem at gøre sine egne Hoser grønne hos Tjenestemændene og naturligvis i tilsvarende Grad søge at sværte sine politiske Modstandere — alt sammen for Stemmernes Skyld. Men jeg har saa megen Tiltro til mine medansatte i Statens Tjeneste og til deres sunde Sans, at jeg ikke tror, at de trods alle det ærede Medlems Anstrengelser hopper paa den Limpind, han her har stukket ud til dem.